

שובה של הקורונה

Category: דברים, עקב

במקום להתמסר לתחושת פחד וחוסר אונים בעקבות וריאנט הדלתא, יש לחזק את הביטחון בה' באמצעות מחשבה חיובית, שתגבר על הפחדים שמבחוץ.

"פולין היא לא מקום ליהודים"

זה קורה שוב לאחרונה: מד הדאגה והפרנויה בעולם עולה, ווריאנט הדלתא מתפשט והולך ומגיע לכל מקום בעולם, ושוב מדברים על מסכות, סגרים וכו', ואנשים רבים נכנסים ללחץ ולדאגה וכו'.

הייתי רוצה לחלוק אתכם סיפור על איש חסיד שאולי יכול לתת לנו קצת פרספקטיבה ואת הכלים להתמודד עם מצבים כאלו.

זה היה בפולין בשנת 1934. הרב שמחה זאיאנץ היה אז אברך צעיר וחסיד חב"ד שחיפש עבודה. הוא היה שנתיים אחרי הנישואים וכבר היו לו שני ילדים. הוא מצא הצעת עבודה באיזו שהיא עיירה בפולין, ולפני שהוא עבר למקום העבודה הוא הלך לבקש את הסכמתו של הרבי הקודם שחי אז בפולין. הרבי אמר לו "פולין היא כבר יותר לא מקום ליהודים". הוא שאל "א"כ מה אני אמור לעשות?", הרבי ענה לו: "סע לברזיל ותקים שם שחיטה כשרה" (הרב זאיאנץ למד שחיטה).

הוא אמר "רבי, יש לי כבר שני ילדים", דהיינו, איך הוא אמור לגדל ילדים חסידיים בברזיל, הרבי ענה לו: "יהיו לך עוד ילדים, ואת החינוך של הילדים שלך אני לוקח על אחריותי". הרבי התבטא: "עלי ועל צווארי".

הוא חזר הביתה, ואביו שהיה חסיד אבל לא חסיד חב"ד בשום אופן לא הסכים שיסע, הוא הלך לשאול את הרבי שלו. אותו רבי אמר לו: "ברזיל?! שמה אפילו האבנים הם טריפות" חמיו לעומת זאת אמר, הוא הרי חסיד ליובאוויטש, הוא צריך לעשות מה שהרבי שלו אומר לו. והוא אכן נסע לברזיל. הוא סיפר ששני המחוננים לא דברו אחד עם השני במשך שנים, וכששניהם נלקחו למחנה מיידאנק או אז הם הבינו מה הרבי עשה²

הוא הגיע לברזיל, שם התמנה לשוחט. הילדים גדלו ובשנת 1947 הוא החליט לשלוח את שני בניו הגדולים מאיר ומרדכי לארצות הברית ללמוד אצל הרבי. מרדכי היה בערך בן שלוש עשרה. בשנים ההם לשלוח שני ילדים צעירים מברזיל לארצות הברית זאת היתה מסירות נפש גדולה, וכשהם הגיעו הרבי הקודם מאוד קירב אותם.

מרדכי זאיאנץ שהה כמעט עשר שנים בחצר הרבי עד שנת תשי"ז, הוא התחתן בארצות הברית וזכה שהרבי יהיה מסדר קידושין בחופה שלו³ זכות שזכו לה מעטים מאוד, ואז הוא נסע חזרה

שלוש שנים מאוחר יותר בשנת תש"כ לקראת חג השבועות הוא בא מברזיל לביקור אצל הרבי. הוא זכה להיכנס ליחידות והוא ביקש ברכה להקים בית חרושת למעילים, הרבי הקשיב לכל פרט ונתן לו ברכה. ואז בדרכו החוצה כשאתז כבר בידית הדלת הרבי שאל אותו: "היכן למדת?". הוא נדהם. "רבי, פה למדתי" הוא ענה. "באמת?!", ומה לימדו אותך כאן, להיות יצרן בגדים?!"

אז הוא שאל "מה הרבי רוצה", והרבי השיב לו: "ברצוני להבין איך אברך כמוך יכול לישון במנוחה ולאכול בנחת בידעו שנסגרת ישיבה שנוסדה על ידי חותני" (הרבי הקודם).

הוא שאל: "איפה", והרבי ענה "בבופולו" ניו יורק. הרבי המשיך שברצונו שהוא ייסע לבופולו ויפתח חזרה את הישיבה. זה לא אומר שהוא צריך להישאר שם לתמיד אבל לפתוח את הישיבה. הרבי תמה האם אשתו תוכל לארוז לבד את הכל ולבוא מברזיל לניו יורק, הרבי הציע שאולי הוא ייסע לברזיל יארוז את הכל ויבוא איתה יחד לארה"ב, אבל אז הוא אמר שאביו בשום אופן לא ייתן לו לנסוע לאמריקה, הוא נשאר בארה"ב ואשתו הגיעה מברזיל.

הם נסעו לבופולו והיו שם במשך שלש וחצי שנים. הוא פתח את הישיבה, והסתובב לאסוף כספים בכל האזור בשביל הישיבה. הוא מספר שקרה שבימים הכי קרים בשנה הוא הסתובב בדאון טאון בופולו עם חור בסוליה של הנעל, כי לא היה לו כסף לתקן את הנעל, אבל אלו היו הימים הכי מאושרים בחייו כי הוא ידע שהוא עושה את רצונו של הרבי.

אמזון פריים

השבוע בפרשת עקב משה מסכם לדור שנכנסו לארץ את הארבעים שנה במדבר. הוא מספר שהקב"ה הוליד אותם במדבר במשך ארבעים שנה, ושם הוא נתן להם את המן בכל יום (עקב פרק ח).

ע"כ אומרת הגמרא: "צדיקים ירד על פתח בתיהם, בינונים יצאו ולקטו, רשעים שטו ולקטו" (יומא עה, א) אומר הרבי בשיחה "שהשפעת המן היתה לפי ערך גודל מעלת הבטחון, שאלו שהבטחון שלהם ה' בתכלית השלימות קיבלו את המן מן המוכן ללא טירחא כלל, ואלו שהבטחון שלהם ה' בדרגא נמוכה יותר, היו צריכים לטרוח מעט וכו', ואלו שהבטחון שלהם היתה בדרגא הכי תחתונה הוצרכו להתייגע כו'" (שיחת ש"פ דברים תשל"ד ע' 14).

הרבי אומר כאן דבר נפלא. בדרך כלל כשאנו חושבים על צדיקים, אנו רואים בעיני רוחנו אדם שמחמיר במצוות מתפלל הרבה, גומל חסדים וכו'. והוא זה שזכה למצוא את המן על מפתן אהלו. כאן הרבי מסביר שצדיק זהו אותו אדם שיש לו "בטחון בתכלית השלימות": יכול להיות אדם ששומר מצות ולומד תורה, אבל כשזה מגיע לעניין של בטחון, אז לאו דוקא שהוא כ"כ חזק בזה, הוא מאמין וכו', אבל לבטוח, שהכל יהי טוב, שה' ישפיע עליו רק טובה זאת "עבודה" קשה

הרבי מגלה לנו מי הם אותם הצדיקים שזכו ש"אמזון" תביא להם את המן עד פתח הבית, אלו שהיתה להם לא רק "אמונה" אלא למעלה מזה "בטחון" בה'.

ישנם הרבה שמאמינים שהכל בא מהקב"ה אבל לבטוח בו שכל מה שהוא משפיע עלינו זה רק טוב, זוהי רמה אחרת לגמרי, כמו אדם שבוטח בבן או בת הזוג שהיא תעשה הכל לטובת הילדים, כך אדם בוטח בקב"ה שהוא רוצה רק את הכי טוב עבורנו, כדי לקבל את המשלוח של המן עד הבית צריך בטחון חזק מאוד בה'.

אבל אם יש לנו בטחון אבל לא ברמה כזאת אז כבר צריך לעבוד יותר קשה, צריך ללקט את המן ולהביא אותו הביתה. אלו שאין להם בטחון כלל להם הרבה יותר קשה להשיג את המן.

שמחה מבטלת פחד

רבותיי, "פרנסה בזמן הזה זה כמו מן, לחם מן השמים" (יו"ד שבט תשמ"א בשם הרבי מהר"ש), ככל שאדם יש לו יותר בטחון בה' הוא צריך פחות להתייגע בעבודה.

נשאלת השאלה, מה יותר קשה, לעבוד קשה, או לבטוח בה' ברמה כזאת שברור לו שה' ימלא את כל הצרכים שלו.

נשאל את השאלה בצורה קצת שונה: מה יותר קשה, עבודת ידיים או עבודה עיונית, דהיינו להיות גנן או עו"ד, איפוא המאמץ גדול יותר? התשובה היא שככל שצריך להשקיע יותר את המחשבה המאמץ הוא גדול יותר. כפי שרואים בחוש שאנשים שרוצים לנוח מלאמץ את המוח הרופאים ממליצים להם להתעסק בעבודת יד כדי לנוח מהמאמץ המחשבתי.

בטחון בקב"ה זה יותר מאשר מאמץ מחשבתי, זהו מאמץ נפשי. הרבה יותר קל לעשות עבודה פיזית או אפילו עבודה עיונית מאשר להביא את עצמנו לדרגה נפשית של בטחון בה',

ואת העבודה הזאת הקב"ה מצפה מאיתנו היום, במקום לדאוג מה יולד יום, ולבדוק כמה חולים חדשים נדבקו, כמה מהם מחוסנים וכמה לא, כדאי יותר להשקיע את האנרגיה שלנו לפתח את הביטחון שלנו בקב"ה. כהפירוש החסידי על הפסוק "רעה אמונה" שאת האמונה צריך לרעות ☞ להאכיל.

זה לא אומר שלא צריך להיזהר מקורונה, אדרבא, אנו מחויבים מהתורה "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", אבל את האנרגי' ואת המרץ צריך להשקיע בחשיבה חיובית שהקב"ה שזן ומפרנס מיליוני בנ"א ירחם עלינו וישמור על כולנו, והדרך למדת הביטחון היא על ידי שמחה, כשאדם קם בבוקר והוא שמח ע"כ שהוא נולד ויתרה מזו שנולד כיהודי, זה נותן לו את הכוח להתגבר על כל הפחדים שמקננים עמוק בתוכו, ואז כשהוא יפתח את הדלת הוא יגלה שמחכה לו בחוף חבילת

"מן" ישר מהשמיים.